

ERGEN

ÇOCUKTAN

MEKTUP

Serkan ÖZAVCI
Psikolojik Danışman

KEŞKE BU MEKTUBU SİZE YAZABİLSEYDİM.

Sevgili anne ve baba;

Şu an içinde bulunduğumuz kavga var ya, ona ihtiyacım var. Bu kavgaya ihtiyacım var. Bunu size söyleyemem çünkü bunu nasıl dile getirebileceğimi bilmiyorum ve zaten size bir anlam ifade etmeyecektir. Ama bu kavgaya ihtiyacım var. Hem de çok. Şu anda sizden nefret etmem gerekiyor ve bununla yaşamınızı sürdürmenize ihtiyacım var. Nefret etsem bile bu kavgayı etmeliyim. Kavganın ne hakkında olduğu bile önemli değil: Sokağa çıkma yasağı, ödev, çamaşır, dağınık odam, dışarı çıkmak, evde kalmak, bırakmak, bırakmamak, erkek arkadaş, kız arkadaş, arkadaşsızlık, kötü arkadaşlar. Hiç fark etmez. Onunla ilgili sizinle kavga etmem gerekiyor ve sizin de bana karşı koymanız gerekiyor.

KEŞKE BU MEKTUBU SİZE YAZABİLSEYDİM.

İpin diğer ucunu sizin tutmanıza son derece ihtiyacım var. Ben diğer uçta saçmalasam da sizin sıkıca tutmanıza ihtiyacım var. Bu yeni dünyadaki tutunma noktalarını bulurken kendimi yaşıyor gibi hissediyorum. Eskiden kim olduğumu bilirdim, sizin kim olduğunuzu ve bizim kim olduğumuzu da. Ama şu anda bilmiyorum. Şu anda kendi uçlarımı arıyorum ve bunu sadece sizi zorlarken bulabiliyorum, o da bazen. Ya da eskiden bildiğim her şeyi sonuna kadar zorladığımda. O zaman var olduğumu hissediyorum ve bir dakikalığına nefes alabiliyorum. Biliyorum eskiden olduğum tatlı çocuğu özleyorsunuz. Bunu biliyorum çünkü ben de o çocuğu özleyorum ve bu özlem benim için şu an çok acı verici bir şey.

KEŞKE BU MEKTUBU SİZE YAZABİLSEYDİM.

Bu kavgaya ihtiyacım var ve duygularım ne kadar kötü ya da büyük olursa olsun, sizi ya da beni yok etmeyeceğini görmeye ihtiyacım var. En kötü halimle bile beni sevmenize ihtiyacım var, sizi sevmiyor gibi görünsem bile. Kendinizi ve beni her ikimiz için de sevmenize ihtiyacım var şu anda. Biliyorum sevilmemek ve “kötü adam” olarak etiketlenmek berbat bir şey. İçimden ben de böyle hissediyorum, ama buna tahammül etmenize ve diğer yetikişkinlerden yardım almanıza ihtiyacım var. Çünkü ben şu anda bunu yapamıyorum. Eğer bütün yetişkin arkadaşlarınızı toplamak ve “Ergen çocuğunuzla hayatta kalma destek grubu öfke şenliği” yapmak istiyorsanız, benim için sorun yok. Ya da arkamdan konuşmak istiyorsanız, bunu umursamam. Sadece benden vazgeçmeyin. Bu kavgadan vazgeçmeyin. Buna ihtiyacım var.

KEŞKE BU MEKTUBU SİZE YAZABİLSEYDİM.

Ve bu kavga sona erecek. Bütün fırtınalar gibi o da dönecek. Ben unutacağım ve siz de unutacaksınız. Ve sonra yine geri gelecek. Ve sizin tekrar o ipi tutmanıza ihtiyacım olacak. Buna yıllarca, tekrar ve tekrar ihtiyaç duyacağım.

Bu görevde sizin için doğası gereği tatmin edici hiçbir şeyin olmadığını biliyorum. Biliyorum size bunun için asla teşekkür etmeyeceğim ya da sizin tarafınızı tanımayacağım bile. Hatta bütün bu ağır iş için sizi muhtemelen eleştireceğim. Sanki yaptığınız hiçbir şey yeterli değilmiş gibi görünecek. Ama yine de bu kavgada kalma becerinize tamamen güveniyorum. Ne kadar tartışsam tartışayım. Ne kadar surat asarsam asayım. Ne kadar sessiz kalırsam kalayım.

Lütfen ipin diğer ucunu sıkı tutun. Ve şu anda benim için kimsenin yapamayacağı kadar büyük ve önemli bir iş yaptığınızı bilin.